

Η χαμοκέλα της θείας

Στις εννιά ακριβώς, ο παπάς κτυπά το κουδούνι του δικηγορικού γραφείου. Του ανοίγουν και ανεβαίνει στον δεύτερο όροφο του κτιρίου. Τον υποδέχεται με χαμόγελο ο δικηγόρος. Εκείνη την ώρα, βγαίνει από την κουζίνα και η γυναίκα του η συμβολαιογράφος βαστώντας ένα αχνιστό ποτήρι καφέ και αφού χαιρετάει τον παπά μπαίνει στο δικό της γραφείο. Από όταν παντρεύτηκαν, οι δυο τους συστεγάζονται στο ίδιο γραφείο.

Βολεύει και τους δυο. Σε μερικές υποθέσεις χρειάζεται και δικηγόρος και συμβολαιογράφος, δεν τρέχει ο πελάτης να ψάχνει αλλού. Μερικές φορές μάλιστα συμβουλευεται ο ένας τον άλλον σε πράγματα τα οποία δεν γνωρίζουν με λεπτομέρεια.

- Καλημέρα, παπά μου, πώς από δω;
- Ήρθα να πάρω τη συμβουλή του πιο καλού δικηγόρου της πόλης για μια υπόθεσή μου.
- Σε ακούω, θες καφεδάκι;
- Όχι, ευχαριστώ.
- Λοιπόν;
- Είναι μια γερόντισσα η οποία ανήκει στο ποίμνιο μου. Έχει η κακομοίρα γεράσει, πλέον, και θέλει έναν άνθρωπο δίπλα της να τη γηροκομήσει. Μια παρέα για τα γεράματα και έναν άνθρωπο να της κλείσει τα μάτια, όταν την πάρει ο Θεός.

Εδώ και πολύ καιρό ο παπάς τη φροντίζει και την προσέχει σαν τα μάτια του. Και φαί της εξασφάλισε από το συσσίτιο και γιατρό της στέλνει σπίτι όποτε του παραπονεθεί και την παπαδιά τη στέλνει να την επισκέπτεται σπίτι για παρέα. Όλα όπως πρέπει!

Και συνεχίζει ο παπάς την παράθεση του προβλήματος.

- Μάλιστα μας είπε· δηλαδή της παπαδιάς είπε -όχι εμένα, εγώ δεν ασχολούμαι με τέτοια πράγματα· ούτε θέλω ούτε πρέπει- να της γράψει και ένα σπιτάκι το οποίο έχει. Μη φανταστείς τίποτα ιδιαίτερο, ένα χαμόσπιτο είναι με ένα σωρό προβλήματα. Της είπε, λοιπόν, να της το γράψει μήπως το νοικιάσει η παπαδιά σε κανέναν φουκαρά, για να βγάξει τα έξοδα της γερόντισσας, μέχρι να πεθάνει. Ξέρεις τώρα, φάρμακα, γιατρούς, το φαί της και τέτοια. Μη νομίζεις ότι το νοίκι θα βγάξει τα έξοδα της γιαγιάς, αλλά να... θέλει βρε παιδί μου και η παπαδιά να κάνει ένα ψυχικό. Εντάξει, αν δεν φτάνει το νοίκι να καλύψει όλα τα έξοδα, θα της μαγειρεύει η παπαδιά ένα φαί. Τι δυο στόματα, τι τρία. Δε βαριέσαι μωρέ... κάνε το καλό και ρίξτο στο γιαλό.
- Μάλιστα, κλασική περίπτωση κληρονομιάς, του λέει χαμογελαστός ο δικηγόρος.
- Ναι, ναι, έτσι νομίζω και εγώ.
- Βασικά χρειάζεσαι τη γυναίκα μου και όχι εμένα, αλλά και εγώ μπορώ να σου πω τι πρέπει να κάνετε. Κατ' αρχάς έχει παιδιά η γιαγιά;
- Μπααα, ανύπαντρη έμεινε η δύστυχη.
- Μη το λες, δύστυχη αυτή, ευτυχής εσύ.
- Εγώ! τι εγώ; Η παπαδιά θα το πάρει... αν το πάρει... εγώ τι;
- Αδέλφια υπάρχουν; ξαδέλφια; ανίψια;
- Έχει έναν ανιψιό, αλλά δεν θέλει να τον βλέπει. Τόσα χρόνια, σημασία δεν της έχει δώσει. Η παπαδιά τη βοηθάει στο σπίτι, εδώ και πολύ καιρό.

- Αυτός ο ανιψιός ξέρει ότι υπάρχει σπίτι στη μέση; Μήπως κάποια στιγμή εμφανιστεί και αυτός να την κληρονομήσει;
- Μπα, ένα γομάρι είναι, ένας ρεμπεσκές, άσε το γεγονός ότι αυτός έχει τόσα που δεν ξέρει τι να τα κάνει, σιγά μη νοιαστεί για την τρώγλη.
- Είναι ντόπιος ή ξένος;
- Εδώ, ντόπιος είναι.
- Τον ξέρω;
- Τον ξέρεις σίγουρα.
- Ποιος είναι;
- Σε παρακαλώ όμως, μη σου ξεφύγει τίποτα.
- Παιδιά είμαστε τώρα;
- Ααα, έτσι γεια σου... ο φαρμακοποιός είναι, του αποκαλύπτει ο παπάς με ψιθυριστή φωνή και με ένα παιχνιδιάρικο ύφος.
- Σοβαρά;
- Ναι, και κοιτάει τον δικηγόρο μ' ένα συνωμοτικό ύφος.
- Δηλαδή, για να καταλάβω, δεν θα μάθει τίποτα αυτός από αυτήν την επιθυμία της γιαγιάς;
- Πού να τον μπλέκουμε τώρα για μια χαμοκέλα;
- Η γιαγιά τα έχει τα μυαλά της;
- Ναααα! Εννοείται... σπίρτο το μυαλό της!
- Ωραία, τότε γράψε σ' ένα χαρτί τι χρειάζεται να φέρεις από χαρτιά και θα 'ρθεις να σου κάνει συμβόλαια η γυναίκα μου. Έλα με τη γιαγιά αύριο απόγευμα, καλά είναι αύριο;
- Ναι, ναι, να τελειώνουμε!
- Να έχει το συμβόλαιο του σπιτιού, ένα χαρτί από την εφορία ότι δεν χρωστάει, και ένα χαρτί οικογενειακής κατάστασης, το οποίο θα πάρει από το δημοτολόγιο.
- Να σου πω; Θα μπορέσω να της πάω τα χρειαζούμενα χαρτιά να τα υπογράψει στο σπίτι της, να μη την κουβαλάω την άμοιρη εδώ; Ξέρεις τώρα, τα γηρατειά είναι δύσκολα στις μετακινήσεις.
- Όοοχι, παπά μου! δεν γίνονται αυτά τα πράγματα έτσι, εδώ θα έρθει, να τη δει η συμβολαιογράφος, να διαπιστώσει ότι έχει σώας τας φρένας, να της εξηγήσει όλα τα νόμιμα δικαιώματά και τις υποχρεώσεις της και μετά να υπογράψει παρουσία της Συμβολαιογράφου. Για καλό και κακό βρες και έναν μάρτυρα να βεβαιώσει τη διαδικασία, ότι όλα έγιναν όπως ορίζει ο νόμος.
- Ααα, θέλει πολύ βαβούρα, δηλαδή.
- Αμ πώς, αυτά τα πράγματα που αφορούν περιουσίες θέλουν προσοχή. Μα δεν μου είπες, ότι η γιαγιά είναι μια χαρά και στο μυαλό και στο κορμί; Τι πρόβλημα έχει να έρθει εδώ;
- Εε, μια χαρά είναι, δε λέω... όση χαρά μπορεί να έχει μια γριά, δεν στέκεται και πολύ ώρα στα πόδια της.
- Μα δε μου λες; ανήμπορη είναι; στο κρεβάτι είναι;
- Εε, ξέρεις τώρα, εδώ και λίγο καιρό δεν σηκώνεται.
- Δεν υπάρχει πρόβλημα, θα έρθει η συμβολαιογράφος από το σπίτι της· στα μυαλά της όμως είναι εντάξει, έτσι δεν είπες;
- Ναι... πώς... βεβαίως, ε, πού και πού, πετάει και καμιά βλακεία, ξεχνάει λίγο.
- Για κάτσε, ρε παπά, δεν μου τα λες καλά. Στην αρχή, μου είπες ότι είναι σπίρτο, τώρα μου λες ότι πετάει και βλακείες και ξεχνάει;
- Ε, να μωρέ όλοι οι γέροι έχουν και κάποιο πρόβλημα.
- Παπά μου, αν η γιαγιά δεν έχει τα μυαλά της, συμβόλαιο δεν μπορεί να γίνει, του λέει ο δικηγόρος κοιτώντας τον με ένα βλέμμα όλο υπονοούμενα.

- Έλα μωρέ, εσείς οι δικηγόροι είστε διαόλου κάλτσες, αν θέτε κάτι, το κάνετε τόσα κόλλα ξέρετε.
- Κατάλαβα! Είσατε μια δύσκολη περίπτωση. Να το δω με τη γυναίκα μου και να σου πω τι μπορούμε να κάνουμε, αλλά πάντα στα πλαίσια του νόμου.
- Ναι, ναι, νόμιμα, για όνομα του Θεού... δε θα παρανομήσουμε για ένα κολόσπιτο, τώρα στα γεράματα. Πάντως, αν χρειαστούν τίποτα έξοδα σπέσιαλ, δεν ξέρω να στα λέω καλά, εσύ ξέρεις καλύτερα... ξέρεις τώρα· αν χρειαστούν να γίνουν έκτακτα έξοδα τα οποία δεν προβλέπονται, εγώ εδώ είμαι, να βοηθήσω και την παπαδιά μου να κάνει ένα ψυχικό, αφού φαγώθηκε να τη γηροκομήσει. Καταλαβαίνεις... άντε δες τι μπορεί να γίνει και πάρε με τηλέφωνο, να μου πεις τι να κάνω. Σε χαιρετώ, τα ξαναλέμε.

«Α, ρε λαμόγιο παπά», ακούγεται να λέει ο δικηγόρος μόλις ο παπάς βγήκε από το γραφείο.

Από χαμόσπιτο το ξεκίνησες, το έκανες τρώγλη, το συνέχισες παρακάτω χαμοκέλα και στο τέλος κολόσπιτο. Κανένα τριώροφο θα είναι.

Και πώς τον είπε τον φαρμακοποιό, να δεις;

Πώς τον είπε ρε γαμώτο; Α, ναι ρεμπεσκέ.

Α, ρε λαμόγιο χτύπησες φλέβα, μου φαίνεται.

Μόλις κατέβηκε ο παπάς στο δρόμο, παίρνει τηλέφωνο τη Μαρία.

- Μαρία μου, γεια σου.
- Γεια σου, παπά μου.
- Μαρία μου, θα σε χρειαστώ για μάρτυρα σε ένα συμβόλαιο το οποίο θα κάνει η Συμβολαιογράφος στην παπαδιά μου.
- Για τι πράγμα;
- Να, ένα σπιτάκι, φαγώθηκε να της το γράψει μια θεία της.
- Εντάξει, παπά μου, δεν υπάρχει πρόβλημα, κανόνισε το πότε και πάρε με να έρθω.
- Γεια σου, Μαρία μου, το ήξερα ότι μπορούσα να βασιστώ σε σένα. Ευχαριστώ πολύ.
- Τίποτα, παπά μου, καλό μεσημέρι.

Μετά από μια βδομάδα ο παπάς συνοδεύει τη συμβολαιογράφο στο σπίτι της γιαγιάς. Δεν ήταν ούτε τριώροφο, όπως την είχε υποψιάσει ο δικηγόρος άντρας της, ούτε χαμοκέλα. Ένα αξιοπρεπέστατο σπίτι στα περίχωρα της πόλης. Μαζί τους και η Μαρία με την παπαδιά παρέα.

Το πρώτο κρύο ντους ο παπάς το γεύτηκε, μόλις η συμβολαιογράφος κάθισε κοντά στη γιαγιά και έπιασε κουβέντα μαζί της. Το συμβόλαιο, η ταυτότητα της γιαγιάς και το χαρτί από την εφορία ήταν ήδη πάνω στο τραπέζι, και περίμεναν με αγωνία και αυτά να επικυρωθούν από τη συμβολαιογράφο.

Οι τοίχοι του δωματίου ήταν γεμάτοι με εικόνες αγίων, ένα καντήλι έκανε μάταιες προσπάθειες, κι αυτό, να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων πάνω στο τραπέζι.

Η θείτσα -μια μικρόσωμη γυναίκα- ήταν σκεπασμένη με τις κουβέρτες της ως επάνω. Η φωνή της έβγαινε και δεν έβγαινε. Το βλέμμα της ήταν και εδώ, και στον αέρα. Χαμογελαστή στη συμβολαιογράφο, βλέπεις ξένη γυναίκα ήρθε σπίτι της. Η παπαδιά με τον παπά στέκονται όρθιοι πιο κει. Η Μαρία κάθισε σε μια καρέκλα του δωματίου.

Η συμβολαιογράφος βλέπει την ταυτότητα της και της λέει, «κυρία Κολοβού πόσο χρονών είστε;»

Η θεία την κοιτάει μεσ' τα μάτια και της χαμογελάει. Εξήντα δύο... όχι, όχι, εξήντα πέντε είμαι.

- Που γεννηθήκατε;
- Εδώ, εδώ κορίτσι μου.
- Που εδώ;
- Αα δε θυμάμαι κόρη μου, πάνε τόσα χρόνια.

Η συμβολαιογράφος γυρνάει το κεφάλι της και κοιτάει τον παπά με κάποια ερωτηματικά να έχουν πάρει θέση στο πρόσωπό της. Ο παπάς της κάνει ένα σκέρτσο με τα μάτια του, σαν να της λέει, «ε, γριά είναι, το ξέχασε, τι να κάνουμε τώρα, να της πάρουμε το κεφάλι;»

- Ποιο είναι το μικρό σας όνομα;
- Άννα!

Ο παπάς χαράζει στο πρόσωπό του το καλύτερο χαμόγελο που διαθέτει. «Μια χαρά τα πάει η γιαγιά», σκέφτεται.

- Έχετε παιδιά, άντρα, ανίψια; γενικά άλλους συγγενείς, έχετε;
- ...
- Ποιος σας φροντίζει;
- Να, αυτό το παλικάρι, νάναι καλά, και δείχνει την παπαδιά.
- Παλικάρι;... την παπαδιά εννοείτε;
- Ναι, ναι, καλό παιδί, καλό κορίτσι.
- Πώς το λένε το κορίτσι αυτό; ρωτά η συμβολαιογράφος.

Αχ, χα χα! κάνει η γιαγιά γελώντας και φανερώνεται σε όλη του τη μεγαλοπρέπεια το φαφούτικο στόμα της. Γυρνάει η γιαγιά στην παπαδιά, «πώς σε λένε βρε συ;»

Πετάγεται εκνευρισμένος ο παπάς: «η παπαδιά είναι, θεία... που σου μαγειρεύει, που σε πλένει, που σε ξεσκατίζει».

Η συμβολαιογράφος κοιτάει -χωρίς να βιάζεται να τελειώσει τη δουλειά- μια τον παπά μια την παπαδιά και μια τη γιαγιά.

Η γιαγιά παίρνει ένα θεατρinίστικο ύφος και λέει: «δεν την ξέρω», και κάνοντας νόημα της συμβολαιογράφου να έρθει πιο κοντά, της λέει σιγανά: «πες της να φύγει, δεν τη θέλω. Εγώ έχω τον γιο μου που ταξιδεύει».

Η γιαγιά για σιγανά το πήγαινε, αλλά ακούστηκε από όλους.

«Ποιος γιος σου, ρε θεία; δεν έχεις παιδιά», πετάγεται ο παπάς. «Χα, χα, πάντα με το αστείο της η θείτσα μου», ακούγεται εκνευρισμένη η φωνή του.

Η γιαγιά απτόητη συνεχίζει, «παιδί, να σου πω... κάνα τσιγαράκι έχεις;», ρωτάει συνωμοτικά τη συμβολαιογράφο.

«Δεν καπνίζω γιαγιά», της λέει η συμβολαιογράφος και την κοιτά μ' ένα γλυκό χαμόγελο. Ρίχνει ξανά ένα βλέμμα στον παπά, ο οποίος όλος χαρά και αυτός της λέει, «Είδες η θεία, όλο καλαμπούρια μας κάνει, άκου τσιγαράκι!».

Η συμβολαιογράφος σοβαρεύει, αφήνει αργά την ταυτότητα της γιαγιάς στο τραπέζι, σηκώνεται και τους ανακοινώνει ότι, δυστυχώς, η γιαγιά δεν είναι ικανή να εκτελέσει δικαιοπραξία.

- «Δικαιοπρα...σία»... τι σημαίνει αυτό, τη ρωτάει ο παπάς.
- Δικαιοπραξία, επαναλαμβάνει η Συμβολαιογράφος. Σημαίνει ότι δεν έχει την τυπική ικανότητα την οποία ορίζει ο νόμος, ώστε να δηλωθεί η βούλησή της για να παραχθεί συγκεκριμένο έννομο αποτέλεσμα.
- Δηλαδή...; λέει ο παπάς.
- Λυπάμαι, αλλά η σύνταξη συμβολαίου την οποία ζητήσατε δεν είναι δυνατή. Επί το λαϊκότερον η γιαγιά τα έχει παίξει.
- «Μα... πώς... άλλες φορές... δεν καταλαβαίνω... άλλοτε λαλάει το στόμα της... και άλλες...», ψάχνει να βρει δικαιολογία ο παπάς στη συμβολαιογράφο η οποία ήδη κινείται προς την έξοδο του σπιτιού. Σε λίγο συνοδεύει τη συμβολαιογράφο μέχρι έξω.

Μπαίνοντας ξανά ο παπάς στο δωμάτιο, κουνώντας τα χέρια του απελπισμένα, λέει της γιαγιάς, «αχ ρε θεία!»

«Άντε να πηγαίνω και εγώ παπά μου, μάλλον δε θα με χρειαστείς», λέει η Μαρία.

Ο παπάς κουνάει τα χέρια του σαν να της λέει «άστα να πάνε».

Κοντοστέκεται η Μαρία στην πόρτα και τον ρωτάει, «τζίφος η δουλειά παπά;»

«Τι να σου πω, βρε Μαρία μου... την κακομοίρα την παπαδιά σκέφτομαι· φαγώθηκε να κάνει ψυχικό!»